

ELAMISE HIND

Martyna Majok

Martyna Majok

ELAMISE HIND

(Cost of Living)

LAVASTAJA

Johan Elm

TÕLKIJA

Epp Aareleid

KUNSTNIK

Eugen Tamberg

VALGUSKUJUNDAJA

Mairon Tovstsik

MUUSIKALINE KUJUNDAJA

Peeter Konovalov

TÖÖ KEHAGA

Eve Mutso-Oja

ETENDUSE JUHT

Kiiri Tamm

VALGUSMEISTER

**Mairon Tovstsik või
Laura Maria Mäits**

HELIMEISTER

Oskar Ilves või Sigrid Koor

GRIMEERIJAJA

Merle Liinsoo

KOSTÜMEERIJAJA

Liia Prants

LAVAMEISTER

Kaspar Laanisto

Näidendi autoriõigusi vahendas Eesti Teatri Agentuur

Esietendus 21. märtsil 2026 Ugala teatri väikeses saalis

LOOMINGULINE JUHT

Liis Aedmaa

TEATRIJUHT

Heigo Teder

OSADES

EDDIE
Tanel Ingi

ANI
Marika Palm

JESS
Lauren Grinberg

JOHN
Oskar Punga

Me ei väsi lugudest, mis räägivad inimese sitkusest. Sellest, kuidas headus ja hool püsivad kõige kiuste. Minu lähtekoht selle materjaliga töötamisel oli arusaam, kui hirmutav võib olla lasta teine inimene endale nii ligi, et ta võiks su eest hoolitseda. Seda enam, kui sul ei ole muud valikut. Me mõtleme hoolitsusest kui millestki soojast, heast ja altruistlikust, aga päriselt kedagi usaldada, et ta sulle haiget ei tee, et ta sinu juurde jääb, ei ole üldse lihtne. Ja samamoodi – kas mina oskan või julgen teise inimese eest hoolitseda? Mis juhtub siis, kui see ei õnnestu? Ometi võtame selle riski igapäevaselt. Sest inimene on lihtsalt nii loodud. Selles peitubki meie sitkus – jätkuvas püüdes üksteiseni jõuda ja üksteise jaoks olemas olla.

Selle loo tegelased on kui katkised anumad – haiget saamiste kiuste püüavad nad hoida endas elujõudu, aga tilk tilga haaval jääb seda vähemaks. Ja ainult koos, teineteisest kinni hoides, suudavad nad oma praod, mõrad ja augud kinni katta. Hoida elu.

Ma ütleks, et see on vaigse ja kohati kurbliku kõlaga väga helge lugu.

Lavastaja Johan Elm

„Ostukäru tagasiviimises, selle asemel, et see parklasse jätta, on midagi tähenduslikku. See on märgiline. Sest keegi peab selle ju tagasi viima. Ja kui sa seda tead ja selle konkreetse inimese heaks seda teed, siis teed sa midagi enamat. Sa ühined maailmaga. Sa astud välja oma eraldatusest ja muutud kõikehõlmavaks.“

*Andre Dubus, „Tants hilistel tundidel“
(„Dancing After Hours“)*

Martyna Majok sündis 1985.

aastal Poolas ja kasvas üles Ameerika Ühendriikides. Tema Broadway debüütnäidend „Elamise hind“ („Cost of Living“) võitis 2018. aastal Pulitzeri preemia ja oli nomineeritud Tony Award'ile. Tema teisi näidendeid – „Sanctuary City“ („Varjupaigalinn“, 2014), „Queens“ („Queensi kuningannad“, 2018) ja „Ironbound“ („Rauast rajoon“, 2021) – on lavastatud korduvalt nii Ameerika Ühendriikides kui ka rahvusvahelistel lavadel. Samuti on ta kirjutanud libreto muusikalile „Gatsby: An American Myth“ („Gatsby: Ameerika müüt“, 2024). Kokku on ta pälvinud oma näidendite eest üle paarikümne auhinna. Näitekirjandust on ta õppinud mitmes ülikoolis, nagu University of Chicago, Yale School of Drama ja Juilliard. Ta on olnud resident-näitekirjanik ja draamakirjanduse stipendiaat eri organisatsioonide juures. Praegu töötab ta Ameerika ulmekirjaniku Ray Bradbury romaani „Fahrenheit 451“ Broadwayle mõeldud dramatiseeringu

Foto: Fuzheado

kallal. Lisaks on ta arendanud teleprojekte HBO jaoks ja kirjutab parasjagu kahte filmistsenaariumi. Tema esimene filmistsenaarium, mis baseerus Atticus Lishi romaanil „Preparation

for the Next Life“ („Ettevalmistus järgmiseks eluks“, 2014) oli nomineeritud Gothami auhinnale. Majoki dramatiseeritud „Girl, Interrupted“ („Katkenud elu“) esietendub The Public Theater'is 2026. aasta kevadel.

Martyna Majoki looming on tihedalt seotud tema lapsepõlve ja elukogemusega. Varases nooruses emigreerus ta koos emaga New Jersey'sse, kus hakati elama Kearny-nimelises linnas keset multikultuurset sisserändajate ja töölisklassi kogukonda. Madalapalgalised tööd, napp inglise keele oskus ja kuuluvustunde puudumisest sündinud identiteedikriis on iseloomulikud ka mitmele Majoki näidendite tegelasele. Kuna kontrolliva ja vägivaldse kasuisa tõttu valitses kodus kaos, sai lugemisest, joonistamisest ja kirjutamisest Majokile pääsetee. Juba koolis ilmnis tema erakordne anne kirjutajana – esimene näidend valmis veel enne, kui ta oli üldse teatris käinud, ja võitis kohe osariigi näidendivõistluse. Kui ta lõpuks ka ise teatrit nägi, mõistis ta, et

tahab samasugust elamust pakkuda ka teistele vaatajatele. Tema eesmärk näitekirjanikuna on anda hääli ja ruumi neile, keda tavaliselt ei märgata.

Näidend „Elamise hind“ sündis vajadusest väljendada isiklikku kriisi ja üksindust. Majok kirjutas selle keerulisel perioodil, mil ta oli kaotanud Poolas elanud lähedase pereliikme, kelle matustele ta ei saanud rahapuudusel lennata, ja ka töö, kuna teda süüdistati ekslikult varguses. Ta on öelnud, et kõik näidendi tegelased on loodud inimeste põhjal, keda ta on tundnud või kelleks ta ise on olnud. Ka Majok on töötanud isikliku abistajana kahele füüsilise puudega mehele. Trauma, ebastabiilsus, haavatavus, hirm, üksindus ja igatsus on märksõnad, millega saab kõiki „Elamise hinna“ tegelasi iseloomustada. Samas ei puudu nende elust ime – julgus üksteist aidata. Ugala lavastuse jaoks andis autor loa tuua näidend lavale füüsiliselt tervete näitlejatega. Sõnum jääb sellegipoolest samaks – kõik vajavad üksinduse vastu teise inimese tuge.

„MULLE MEELDIB, KUI INIMENE SAALIS VIITSIB JA TAHAB MÕELDA KAASA“

Vastab lavastaja Johan Elm

Mille järgi sa otsustad, millist näidendi lavastada? On see pikem protsess või piisab ühekordsest lugemisest?

Enamik mu valitud tekste on sellised, mille puhul läheb kujutluspilt käima juba esimesest lugemisest. Vähem on neid, mis tunduvad lugedes huvitavad, aga mille panen siiski sahtlisse ja loen poole aasta pärast uuesti. Vahel ei hakka nad ka siis tööle ja oodata tuleb kauem – kui olen elus jõudnud hetke, kus need teemad on jälle olulised. Aga mille järgi ma valin? Eks see on mingi äratundmine. Kuna ma armastan väga näitlejatööd, siis ma vaatan, kas see pakuks näitlejale erialast väljakutset. Ehk on korduvaks tunnuseks veel see, kui ma ei saa kohe päris kõigest aru.

Kui ma lugesin, kuidas „Elamise hinna“ autor Martyna Majok kirjeldas oma näidendite tegelasi, hakkasin ma mõtlema, et need on olemuselt vastupidised Anton Tšehhovi tegelastele. Nad ei tegele enesehaletsuse ja filosoferimisega, vaid elamisega – kuidas elus hakkama saada ja leida sellest hegeid hetki.

See on väga hea võrdlus. Mitte kellelgi neist ei lähe eriti hästi, aga nagu autor on näidendi eessõnas väljendanud, siis enesehaletsusega ei ole siin tükis mitte midagi pihta hakata. Kõigis stseenides on näha, et tegelased püüavad täiesti jaburatel ja absurdsetel viisidel oma kehvast olukorrast üle olla või üle saada.

Kuidas sa näidendi „Elamise hind“ leidsid?

Seda küsitakse tihti ja mul ei ole kunagi head vastust. Ma lihtsalt loen väga palju näidendeid ja see sattus mulle ette. Ma mäletan täpselt seda kohta, kus ma seda lugesin ja millised mu esimesed tunded olid. See tekst haaras minust nii kinni ja ma tahtsin seda edasi lugeda. Aga samas mõjus see pooleldi argisena. Lihtsalt ootamatutesse kohtadesse oli peidetud mingi poeetilisus. Mulle tohutult meeldib, kui ollakse sündmuste poole seljaga ja kohe lavale tulles pole ilmne, et läheb suureks hinge avamiseks. Justkui poeetilisus juhtuks kogemata ja mingi suurem mõõde on peidetud argise tegevuse sisse. Teiseks puudutas mind näidendi rohke must huumor. Eriti võttes arvesse tegelaste

olukorda. See näidend ei räägi ainult liikumispuudega inimestest, vaid üldinimlikest väärtustest – läheduse, koosolemise ja hoolitsuse vajadusest. Sama lugu kehtib ka füüsiliselt tervete kohta, aga puudega inimeste kaudu tuleb see tuum paremini esile.

Kas must huumor ja tegelaste sarkastilisus tuleneb nende olukorrast või sama hästi võiksid nad olla ka füüsilise puudeta? Kas nende olukord sunnib neid käituma ühel või teisel viisil, et ellu jääda?

Ei, mitte et liikumispuuet peaks välja kärpima. Ma mõtlen, et väga sarnastes situatsioonides võib olla meist igaüks. Lihtsalt nende tegelaste olukord annab kõigele mingi lisakihistuse juurde. Ma arvan, et see must huumor on ikkagi mingi toimetulekumehhanism.

Alustasid oma teatriõpinguid dramaturgina. Oled sa rohke lavastamise kõrval kirjutamise täiesti kõrvale jätnud või plaanid selle juurde kunagi tagasi pöörduda?

Jah, nii on. Ma olen praegu tõesti pidanud kirjutamise täiesti kõrvale jätma. Lavastamise ja pedagoogilise töö kõrvalt lihtsalt ei jaksa loomeenergiat enam kirjutamisse panustada. Mul on terve fail täis näidendite pealkirju ja märksõnu, aga ükski nendest ideedest pole arenenud nii kaugele, et ma oskaks neist mingi terviku luua. Tervikloovoolimine vajaks tõsist pühendumist ja selleks pole mul praegu aega. Kuigi endiselt on mul plaan seda lähiaastatel tekitada.

Oled teist aastat teatriauhindade žüriis ja pidanud vaatama väga palju erinevaid lavastusi. Kui tihti tunned heas mõttes erialast kadedust, vaadates kolleegide lavastusi? Või vastupidi – mõtled hoopis, et nii küll ei tohiks teha.

Väga harva tuleb mõte, et nii ei tohi teha. On lavastusi, mis minu isiklikust vaatepunktist põhinevad valedel väärtustel või asjaosalised ei saa aru, miks see tükk on üldse tehtud, kuid õnneks on neid vähe. Erialast kadedust on veidi rohkem, aga mitte ka liiga palju. Mida rohkem ma vaatan, seda kõrgemale kerkib mu latt – ka iseenda suhtes. Kõige rohkem õpetab tihe teatris käimine just lavastajana. Suurem osa tükke on täiesti arvestatavalt head või väga head. Aga mingis mõttes on väga hea lavastuse tegemine elementaarne. Nii peakski olema. Ja siis hakkadki otsima, kes läheb sellest tasemest veel kaugeemale, et tunda heas mõttes kadedust. Kui aastas oleks näiteks 15 sõnalavastust, siis kolm neist on sellised, mille kohta ütleksin, et nii ei maksa teha. Neli või viis tekitavad kadedust ja ülejäänud on lihtsalt hästi tehtud. Kõige rohkem kade olen ma ehk eakaaslaste peale – et kus nemad liiguvad ja kust oma mõtteid ammutavad, et jõuda minust täiesti teistsuguste tulemusteni. See tekitab huvi.

On sinu lavastustes mingisugune läbiv liin või teema, mida sa publikule rääkida tahad?

Olen tähele pannud, et viimasel kahel ja poolel aastal jõuan ma läbivalt, olgu see otse või riivamisi, sellise teema-nagu inimese tohutu vajadus olla

teisega koos. Me kõik kardame üksi jääda ja see hirm hoiabki meid koos ja aitab leida teineteisest mingid väärtused. Samuti elujõu küsimus – mida teha, kui see hakkab kaduma? Täpselt neetsamad teemad, mis „Elamise hinnas“. Üks tuttav lavastaja, kes on näinud piisavalt palju mu lavastusi, et mingeid üldistusi teha, küsis seevastu, kas minu tööde läbiv teema on lunastus. Mingil määral on küll, aga mitte religioosuses mõttes. Pigem on see küsimus, kas inimene on oma elu „õigesti“ elanud või mitte – ta tahab saada kinnitust sellele, mis on tema tõeline väärtus. Võib-olla see on mingi läbiv teema.

Tajud sa, et see võib ühel hetkel muutuda?

Tajun küll. Pärast bakalaureuse lõpetamist tõmbas mind ikka väga ängi ja raskete teemade poole. Kõik naeravad siinamaani, et mina olen see ängi lavastaja, kes teeb kurbi tükke. Aga ma tegin neid enda jaoks, sest seesuguseid materjale tundus põnev psühholoogiliselt analüüsida. Samas pärast pikalt järjest lavastamist taban ma ennast aina sagedamini mõttelt kirjutada näidend või leida lugu, kus inimesed suudavad oma asjadega rahulikult toime tulla. Keegi ei vihasta kedagi välja ja probleemidele leitakse lahendus. Vastukaaluks hullusele, mis maailmas toimub, tahaks liikuda otsese helguse poole. Ma ei tea, kas seda oleks huvitav vaadata või teha, sest see oleks vastuolus teatri olemusega, kus on vaja konflikti, kuid idealistliku uurimisteemana see ehk kõlbaks. Samuti tahaks ma väga lavastada ühte ülihead komöödiat, sellist,

mis mind ennast ka naerma ajaks. Pahatihti juhtub vastupidi ja on väga vähe asju, mis mind südamest naerma ajavad. Ometi, kui ma sellise tüki leiaks, siis ma väga tahaks seda teha.

See on väga raske otsing.

Jah, nõus. Ma tahangi öelda, et ma ei ole mitte ühegi žanri lavastamise vastu – miks mitte, kui teema on huvitav. Ma ei fетиšeeri oma töödes mingeid kannatusi. Need ei ole kunagi eesmärk omaette. Lihtsalt läbi kannatuste, mida minu lavastuse tegelased kogeavad, jõuavad nad ka helguse ja headuseni. Mu arvates peab seda inimestele meelde tuletama.

Milline on sinu meelest ideaalne näitleja?

Mulle on kõige suurem kingitus näitleja poolt, kui ta julgeb luua oma tegelasega isikliku ja ausa kontakti. Julgus avada oma tegelase teemasid selle kaudu, mis talle endale elus korda läheb. Ma saan aru, et me teeme ju tööd ega tule proovi psühholoogi vastuvõtule. Aga kui näitleja ei julge panna iseennast inimesena selle rolli taha ega teha tegelase teemasid ja küsimusi enda jaoks huvitavaks, jääb midagi väga puudu. Kui minult on praeguse prooviprotsessi jooksul küsitud, kuidas Ugalas läheb, siis ma olen vastanud, et väga hästi, sest ma näen, et lavastuse teema on näitlejatele isiklikus plaanis oluline. See on suurim väärtus. On vahe, kas teha asja turvaliselt distantsilt või päriselt enda elukogemuse pealt. Lõppude lõpuks läheb just näitleja lavale neid mõtteid esitama.

Võin ma väita, et lõviosa sinu lavastustest ongi näitleja-, mitte lavastajateater?

Kindlasti on. Ma ei tunne, et mul oleks maailma kohta midagi nii paikapanevat öelda, et ma tahaks näitlejaid lihtsalt töövahendina kasutada. Ka oma žüriitöös olen ma näinud, kuidas inimeste arusaam lavastajatööst on väga erinev ja lahkneb oluliselt sellest, mida mina pean lavastamise juures põnevaks. Mind huvitabki kõige rohkem rolliloomed, mitte mingi vorm või kujund, mida laval esitada. Ja mulle on kompliment, et just minu näitlejad saavad auhindade nominatsioone. Lavastajana käivitab mind just töö näitlejaga.

Aga milline on sinu meelest ideaalne vaataja?

See, kes paneb telefoni hääletuks.

Tegelikult inimene, kes on samamoodi valmis oma isikliku kogemuse saali võtma ja selle pealt kaasa mõtlema. Ka minul on palju õhtuid, kus tahaks aju lihtsalt välja lülitada ja midagi kergelt vaadata, aga siis ma ei läheks kunagi teatrisse. Mu meelest saab parima kogemuse siis, kui astuda enda sees lavastusega dialoogi. Me ei tee ju lavastusi endale, vaid ikka selleks, et publik nendega dialoogi astuks. Et publik mõtleks kaasa ja tahaks ise luua tähendusi selle pealt, mida ta laval näeb. Nagu öeldakse, saab raamat valmis lugeja kujutluspildis, mu meelest on samamoodi lavastusega. See saab valmis alles siis, kui algavad protsessid vaataja peas. Mulle meeldib, kui inimene saalis viitsib ja tahab mõelda kaasa.

*Küsis Ugala teatri loominguline juht
Liis Aedmaa*

Puudega inimesega suhtlemisel nähakse sageli inimese erivajadust, aga mitte inimest puude taga. Tõepoolest on mõned puuded lihtsamini märgatavad, samas tasub meeles pidada, et kõik erivajadused ei ole alati silmale nähtavad. Puuetega inimestega suhtlemisel tasuks lähtuda põhimõttest, et puudega inimene on täpselt samasugune inimene nagu iga teine – käitu temaga nii, nagu sooviksid, et sinuga käitutakse.

On mõistetav, et puuetega inimestega suhtlemisel tuntakse teatavat ebakindlust. Selleks et leevendada hirme ning väärarusaame, tasub vaadata suhtlemissoovitusi EPIKoda.ee või Omastehooldusest.ee veebilehtedelt. Nii nagu on inimesed erinevad, on ka puudest tingitud abivajadus erinev – seega abi pakkumisel tasub lähtuda alati indiviidist ja küsida temalt otse: „Kuidas saan kasulik olla?“ Seejuures on oluline vältida igasuguseid hinnanguid – keegi ei tea, mis katsumused on inimesel seljataga.

Ligipääsetavus tähendab, et erinevate vahenditega püütakse kõrvaldada või vähendada takistusi, millega puudega inimesed oma igapäevaelus kokku puutuvad. Ligipääsetavus lähtub inimese elukaarest: see on hädavajalik puuetega inimestele, kuid kasulik ka paljudele teistele! Ligipääsetavust käsitletakse nelja peamise puude löikes – liikumis-, nägemis- ja kuulmispuue ning psüühiline erivajadus –, mille sees eristatakse erinevate vajadustega kasutajagruppe. Samuti lähtutakse tervikliku ligipääsetavuse põhimõttest, mis hõlmab füüsilise keskkonna, informuuri ja suhtumuslike takistuste kõrvaldamist.

Ehituslike projektide puhul lähtutakse ehitusseadustiku määrusest „Puudega inimeste erivajadusest tulenevad nõuded ehitisele“, et mõelda juba eelprojekti staadiumis läbi liikumisteed hoones ning selle ümbruses alates lähimast ühistranspordi peatusest ja parklast. Oluline on luua lahendused koostöös nendega, keda need kõige enam puudutavad ehk koostöös puuetega inimestega. Sama põhimõte kehtib ka informuuri ja teenuste loomisel. Informuuri ligipääsetavus peab tuginema kehtivatele digiligipääsetavuse nõuetele ja õigusraamistikule. Info edastamisel kasutatakse ligipääsetavaid tõlkeid, nagu viipekeeletõlge, subtiitrid või kirjutustõlge, kirjeldustõlge, samuti lihtsas keeles infot ja kokkuvõtteid.

Tinglikult võib kirjeldustõlke jagada kaheks.

- Staatiliste kujutiste kirjeldus – näiteks foto, maali, skulptuuri, muuseumi eksponaadi kirjeldamine.
- Dünaamiliste sündmuste ja tegevuste kirjeldus – näiteks filmis, teatrietenduses või muus olukorras toimivate tegevuste ja muutuste kirjeldamine.

Kirjeldustõlge võib olla suunatud suuremale rühmale või ainult ühele inimesele. See võib olla spontaanne, sündida siin ja praegu, või eelnevalt harjutatud ja ette valmistatud. Kirjeldustõlge võib olla kas eelsalvestatud või toimuda reaajas sõnalise kirjeldusena.

*Mari Puuram
Ligipääsetavuse nõunik |
Eesti Puuetega Inimeste Koda*

EESTI PUUETEGA INIMESTE KODA
ESTONIAN CHAMBER OF PEOPLE WITH DISABILITIES

Eesti Puuetega Inimeste Koda (EPIKoda) tegutseb alates 1993. aastast, pühendudes oma igapäevatoös puudega ja kroonilise haigusega inimeste ning nende lähedaste huvide esindamisele.

Organisatsiooni eesmärk on parandada puuetega ja kroonilise haigusega inimeste toimetulekut, elukvaliteeti ja kaasata neid rohkem ühiskonnaellu, tõsta ühiskonna teadlikkust ning seista puuetega inimestele võrdsete võimaluste loomise eest.

OMASTEHOOLDUSEST.ee

Omastehoolduse infopunkt pakub teadmisi, tuge ja lootust nii enda kui ka lähedase hooldamise teekonnal. Iga inimese lugu on oluline, iga teekond väärrib toetust. Portaalis leidub kasulikku teavet hooldusvajadusega inimesele ja tema hooldajale, kogukonnale ja spetsialistidele.

ANNE EI HOOLI PUUDEST

Puue ei määra inimese võimet luua midagi kestvaid ja tähendusriikast. Maailma ajalugu tunneb rohkesti loojaid ja teadlasi, kes vaatamata oma füüsilisele või vaimsele erivajadusele on loonud midagi kordumatut.

Üks kuulsamaid näiteid on Ludwig van Beethoven (1770–1827), kes hoolimata kuulmislangusest ei loobunud muusikast ning kirjutas maailma muusikaajaloo ühed ikoonilisemad teosed, näiteks „Kuupaistesonaadi“ (1801) ja juba päris kurdina 9. sümfooniat (1822–1824). Paar sajandit hiljem sündinud Stevie Wonder (sünd 1950) tuli siia ilma küll pimedana, kuid kujunes sellegipoolest 20. sajandi üheks mõjukamaks muusikuks. Tema laulud, nagu „Superstition“ (1972) ja „I Just Called to Say I Love You“ (1984), kuuluvad popmuusika kullafondi.

Maailmakuulus Mehhiko kunstnik Frida Kahlo (1907–1954) lõi vaatamata lastehalvatusele ja raskes liiklusõnnetuses saadud vigastustele, mis aheldasid ta sageli valudes voodisse, ainukordset ja visuaalselt mõjuvat kunsti. Temast sai fenomen, keda kaasaegsed pidasid sürrealistiks, kuigi ta ise ütles, et maalib eelkõige oma igapäevast tegelikkust.

Kirjanik Helen Keller (1880–1968) kaotas teisel eluaastal haiguse tõttu nägemise ja kuulmise, aga tänu oma õpetajale Anne Sullivanile õppis ta sellegipoolest puudutuste abil lugema,

kirjutama ja kõnelema. Keller oli esimene pimekurt inimene, kes omandas ülikoolis bakalaureusekraadi. Elu jooksul kirjutas ta 14 raamatut, sadu esseid ja pidas arvukalt avalikke loenguid.

liri kirjanikul ja kunstnikul Christy Brownil (1932–1981) oli tserebraalparalüüs ning ta suutis kirjutada ja maalida ainult oma vasaku jala varvastega. Tema 1954. aastal ilmunud autobiograafilise teose „My Left Foot“ („Minu vasak jalg“) põhjal valminud film (1989) võitis kaks Oscarit ja tegi tema loo tuntuks üle maailma. Maailmakuulsal Briti kunstnikul Stephen Wiltshire'il (sünd 1974) on autismispektrihäire. Ta on erakordse visuaalse mäluuga: pärast lühikest kopterilendu linna kohal suudab ta joonistada mälu järgi ülitäpselt terve suurlinna panoraami, kohati lausa fotograafilise detailsusega.

Kui inglise teoreetilisel füüsikul, kosmoloogil ja kirjanikul Stephen Hawkingil (1942–2018) diagnoositi 21-aastaselt progresseeruv neuroloogiline haigus ALS, mis halvab terve keha lihaskonna, ennustati, et tal on elada jäänud vaid paar aastat. Ometi järgnes sellele üle poole sajandi maailma muutnud teadustööd, milles ta sidus relatiivsusteooria ja kvantmehaanika ning selgitas universumi seaduspärasid ja mustade aukude olemust. Teadustöö kõrvalt pidas ta loenguid ja kirjutas mitmed menüüid, mida on tõlgitud paljudesse keeltesse

ja müüdnud miljonites eksemplarides, näiteks „A Brief History of Time“ („Aja lühilugu“, 1988) ja „Universum päklikoores“ („Universe in a Nutshell“, 2001). Ja seda kõike saavutas ta suheldes kõnesünteesija abil, mida juhtis vaid ühe põselihasega.

See on üks kõige võimsamaid näiteid selle kohta, kuidas inimene saab ühendada teadust ja kunstiga.

Lavastusala juht **Denis Suits**
Kostüümiala juht **Lily Kraav**
Grimmiaala juht **Merle Liinsoo**
Tehnikajuht **Margo Siimon**
Lavatehniline juht **Andre Kõiv**
Kunstnikud-dekoraatorid **Taimi Põlme ja Eve Komissarov**
Kostüümimeistrid **Lily Kraav, Viive Tõlpus ja Irma Orpana**
Puutöömeistrid **Peeter Raska ja Paul Vester**
Metallitööde meister **Jüri Ignatenko**

Finantsjuht **Helle Konts**
Haldusjuht **Kaido Kivipõld**
Teenindusjuht **Diana Treu**
Personalijuht **Eve Põldsaar**
Turundus- ja avalike suhete juht **Annika Vihmann**
Korraldusjuht **Marii Ingrid Saaremäe**
Müügijuht **Mari Hubel**
Trupijuht **Karl Kena**
Dramaturg **Tõnis Parksepp**
Muusikajuht **Peeter Konovalov**

Kavalehe koostasid **Tõnis Parksepp ja Johan Elm**
Kavalehe keeleteoimetaja **Anu Nurk**
Plakati foto tegi **Johan Elm**
Kavalehe fotod tegi **Annika Vihmann**
Kavalehe ja plakati kujundas **Lauri Järvlepp**

Kavalehe koostamisel kasutatud internetiallikad:

<https://www.martynamajok.com/>
<https://www.wikipedia.org/>
<https://www.newcitystage.com/>
<https://www.goldderby.com/>
<https://stagebuddy.com/>

Trupp ja teater tänavad: Piret Aus, Tom Rütel, Maret Mursa, Helle Lääne, Janne Klusova, Mari Puuram, ITAK ja Monika Tehvandi, Viljandi Teresa, Rute Trochynskyi, Uuskasutuskeskus

Ugala teatrit toetavad Kultuuriministeerium, Eesti Etendusasutuste Liit, Viljandi linn, Prike, Kafo, MyFitness ja Viljandi Veevärk

